

FØÐINGAR

vóru plukverkir, greiðir Rebekka Mørk Poulsen frá.

Seinni tann dagin fóru hon og maðurin Kim og sonurin Dávur í føðingardag í heimbygdini. Men komin innum dyrnar varnaðist Rebekka, at talan var ikki um falsk-an alarm, men nú var barnið ávegis.

Eg ringdi til jarðarmóðurina. Hon bað meg koma beina leið norður til Suðuroyar Sjúkrahús, sigur Rebekka Mørk Poulsen.

Hon og maðurin pakkaðu eina skjóta tasku av klæðum hjá Dávi og hann varð settur av hjá ommuni. Og so fór leiðin norður á Tvøroyri. Men ávegis norður broyttist ætlanirnar.

Læknarnir søgdu nei

Komin til Porkeris ringdi jarðarmóðurin aftur. Hesaferð vóru boðini øðrvísi. Smyril skuldi fara av Krambatanga klokkan 21.00 hetta kvøldið, men skipið hevði fingið boð um at bíða eftir Rebekku og Kim.

Hon segði, at vit skulu fara beint umborð á Smyril, sjálvt um eg átti at farið til kanningar á Suðuroyar Sjúkrahúsið áðrenn, greiðir Rebekka frá.

Orsøkin var, at læknarnir ikki vildu hava Rebekku at koma á sjúkrahúsið.

Jarðarmóðurin hevði heimild til at leggja meg inn kortini, men hon valdi at fylgja boðunum frá læknunum. Men hon og eg vistu, at eg var komin ov langt í føðingini til, at eg fór at klára til Havnar áðrenn barnið kom, sigur Rebekka Mørk Poulsen.

Komin umborð á Smyril bíðaði

jarðarmóðurin á dekkinum eftir lítlu familjuni og og hon, Rebekka og Kim fóru beina kós inn á eitt av sjúkrarúmum umborð á Smyril.

Óttafull og tó

40 minuttir seinni kom lítla diddan til heimin. Jarðarmóðurin hevði

eina tasku við ymiskari útgerð í við umborð, men annars vóru ikki nógvir hentleikar umborð. Til dømis var einki heitt teppið at balla lítlu gentuna í.

Tá eg koyrði umborð á Smyril hugsaði eg nógv um, hvat nú fór at

henda. Men tá føðingin sjálv byrjar, so hugsar man ikki um annað enn tað, sigur Rebekka Mørk Poulsen.

Á onkran hátt halda tey bæði, at tað er okkurt stuttligt við, at barnið er føtt umborð á Smyril. Men hinvegin eru tankarnir rundan

føðingina eisini fongdir av óttanum fyri, hvat kundi hent.

Eg hugsji sjálvandi, hvat nú um barnið sat fast og ikki fekk andað. Ella hvat nú um eg misti ov nógv blóð, sigur Rebekka Mørk Poulsen.

Men mest av øllum tekur hon í dag – tá ið alt spældi væl av – sera synd í jarðarmóðurini, sum varð noydd at hjálpa einum barnið til heimin undir slíkum umstøðum.

Fyri jarðarmóðurina var tað hart. Tí hon vildi hava meg á sjúkrahúsið, men kendi seg noyddu at fara til Havnar hóast hon visti, at vit ikki fóru at náa tað, sigur Rebekka Mørk Poulsen.

Vónar ikki tað hendir aftur

Rebekka Mørk hevur valt at greiða frá tí sermerktu hending umborð á Smyril 2. september, tí hon ynskir ikki, at aðrar barnakonur skulu enda í somu støðu sum hon.

Hetta má ikki henda aftur, tí tað kundi enda galið, sigur Rebekka Mørk.

Hon og lítla dótturin hava tað gott í dag. Tær skulu tó vera verandi í Havn inntil uppruna termindagin hjá Rebekku, tí diddan er borin í heim trýggjar vikur ov tíðliga.

Tað má finnast ein tryggari skipan fyri barnakonur í Suðuroynni, sigur Rebekka Mørk.

Hon vísir á, at fleiri kvinnur í Suðuroynni eru settar at eiga fram til ársskiftið, og tí má skil fáast á skipanina beinan vegin.

Tað hastar at fáa tryggari karmar til okkum, sum liva og virka í Suðuroynni, staðfestir Rebekka Mørk.